

om vi havde haft Det Etske Råd til at lave arbejdet i gennemtænkningen af.

Nu står vi her og skal tage stilling til det på baggrund af et ændringsforslag, der er kommet susende ind. Jeg vil ikke bebrejde Kristeligt Folkeparti, at de er kommet så sent med de forslag, for sådan blev spillereglerne jo så, men det er ikke en måde at behandle os på, og det er derfor, jeg er meget glad for, at Kristeligt Folkeparti selv har prøvet at få det her til at blive en forsvarelig sag.

Vi stemmer ikke samlet i SF om det her. Vi er nogenlunde samlet om at afvise forslaget, hovedforslaget, det oprindelige forslag, hvor vi er meget betænkelige ved, at man som argument for at forlænge tiden for nedfrysning af fosteranlæg, hvad der jo reelt er tale om her, bruger den begrundelse, at man så kan få flere søskende. Vi synes nok, at det er en enkelt sag, med »t«, en enkelt, der er én sag. Det var det, vi diskuterede i går, da vi foreslog i udvalget, at vi eventuelt nøjedes med at køre den igennem og så udsatte alt det andet. Det var et af de forslag, der var til drøftelse i udvalget i går.

Men det er minsandten ikke nogen enkel sag – uden »t« – at man på den måde, hvis jeg skal vende det om, siger, at så har man søskendeflokken i fryseren, og så tager vi dem op, efterhånden som vi har brug for dem. Det vil jeg minsandten gerne have vurderet igennem på en anden måde set fra børnenes side og ikke ud fra, hvad der er hensigtsmæssigt for moderen i en bestemt situation.

I det hele taget at få anlagt børnevinklen i en række af de her forslag er noget, der er meget, meget nødvendigt og umiddelbart svært, fordi de fleste af os er vant til at tænke i de baner, hvor vi siger: Hvad er hensigtsmæssigt for os, de voksne, der skal til behandling, hvad er smart, hvad er praktisk og så videre? Og så tænker vi ikke på dem, der er implicerede her, nemlig børnene.

Det er derfor, jeg synes, det er, ja, uansvarligt. Og jeg synes, at det er en tilsidesættelse af de mest vigtige regler, at vi nu tromler det her igennem på den her måde, også for vores eget Etisk Råd har haft lejlighed til at komme med en redegørelse.

Vi har faktisk fået et glimrende Etisk Råd, et meget aktivt Etisk Råd og med meget ansvarlige mennesker, som føler sig noget tilsidesat og næsten – altså ja, dårligt behandlet har de ikke sagt, for det er pæne mennesker, men vi kunne da mærke, da vi havde mødet med dem i går, at

det var lidt besynderligt, at det foregik på denne her måde.

Så vil jeg godt sige om de forskellige ændringsforslag, at SF jo altid har haft en meget restriktiv linje. Vi mener ikke, at det er særlig godt, at vi lader det her udvikle sig. Vi foreslog faktisk oprindeligt, at man helt stoppede – nu siger jeg ikke kunstig befrugtning, der er da også noget kludder i ændringsforslagene, mange af ændringsforslagene er noget kludder. Et af dem f.eks. går ud på, at det skal være forbudt at inseminere med sæd. Hvad skulle man ellers inseminere med, hvis ikke det er med sæd? Det står der i et af ændringsforslagene for bare tage noget af klumset i det, vi skal til at behandle her og som jo åbenbart er behandlet så grundigt i udvalget inden.

Jeg kan godt sige, hvad nummer det er. I betænkningen er det ændringsforslag nummer 18. Der står, at kunstig befrugtning med sæd kun må tilbydes af personer, der er læger eller under lægeligt ansvar. Ævl, hvad skulle det ellers være med? Og det er bare sådan en lille en af de sager her.

Til det her sjuskede arbejde, som vi nu sjusker igennem, vil SF sige, at vores gamle holdning har været, at vi skal være utrolig forsigtige. Og vi skal gå ind og tage hensyn til: Hvad kan der ske senere hen? Hvilke konsekvenser kan det få?

Når vi har været imod reagensglasbefrugtning, er det ikke, fordi det er en uetisk behandling. Det er det ikke. Den er helt o.k. Den er oven i købet smart. Hvis man f.eks. har lukket æggeleder, er det altså – undskyld mig metaforen, jeg er lidt skamfuld over den, men den er meget anskuelig – smartere at lave en sejloverfart end at bore en tunnel, hvis man kun skal have to eller tre overfarter, undskyld mig billedet. Vi synes sådan set, det er en smart behandling i stedet for den indviklede operation.

Men så snart man har ægget ude af kvindens krop – og kvinder er ikke donorer, mænd er donorer pr. definition af naturen, men kvinder er det ikke – så viser det sig, at alt muligt begynder at dukke op.

Det gjorde jo så, at vi i midten af 1980'erne f.eks. havde diskussionen – og undskyld mig igen – om, hvorvidt man kunne være delvis gravid. Hvornår begynder livet, spurgtes der. Og så sagde man, at det ikke begyndte ved undfangelsen. Hvornår skulle det da ellers begynde, hvis ikke den begivenhed med mænd og damer var ganske afgørende for et barns tilbli-